

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

UN NOVENARI D' ÀNIMAS.

La literatura nea es una literatura molt especial, que no té punt de comparació ab cap més del mon. Dels tinters de les sagristies ne surten uns esperpentos que ni s'expressos per esborronar á la gramàtica castellana. Qualsevol diria al veure l' ensanyament ab que la tractan, que la pobra gramàtica es un dels primers llibres que figurant ab *Index* de les obres prohibides.

No estranyin pas qu' escriga aquestes ratlles. Feligrés soch de l' iglesia de Sant Francisco, y tinch al davant un anuncí del novenari d' ànimes procedent d' aquella parroquia, que n' hi ha per llogarhi cadiras. —Procedeix de la *Imprenta de la Librería Religiosa*, y està enquadrat ab un' orla negra y tant groixuda que sembla trassada pèl dit gros del canonje més gràs de la cristiandat.

Porta l' següent títol: «*Compasivos clamores con que la parroquia de San Francisco de Paula desperta la devoción cristiana en sufragio de las benditas almas del Purgatorio y en honor y gloria (textual) de Jesús crucificado y de su adolorida madre en el presente año 1881.*»

Ja ho veuen. La fulla assegura que la mare de Jesús crucificat està adolorida en lo present any de 1881. «No 'ls sembla un xich atrevida aquesta asseguransa? *

Dessota del títol hi ha una estampeta que vol representar lo Purgatori. Nou ó deu donas rodejadas de flamas, tapantse 'ls pits ab las mans crusadas com las bailarinas del acte primer de la *Aida*: això es lo Purgatori. Un detall: lo foch deu ser de per riure, per que no se 'ls socarrima la cabellera.

Entre mitj d' aquelles donas no s' hi troba á faltar més que una cosa: un capellá.

Als dos costats de l' estampeta hi ha dos versiculs de Job, escrits quan encare no s' havia inventat lo Purgatori, y que no obstant se refereixen á aquell lloc de tormentos y expiació.

A sota s' hi llegeix: *Veni, et vide. O com si diguesim: «Hi vaig anar y ho vaig veure»,* Y á continuació venen los *compasivos clamores*.

**

«Volen sentirlos?

Aquí van:

«Cristianos! abrid los ojos á este triste espectáculo: escuchad las lastimeras voces de las almas del Purgatorio que os dicen: llegad, y ved los grandes tormentos que padecemos. Trasladaos por un momento en espíritu á este lugar de suplicios, en donde el brazo de la Justicia divina nos tiene ahorrojadas hasta que hayamos satisfecho el último cuadrante. ¡Oh cautividad espantosa! ¡Oh tormento de tormentos! ¡Hay cosa más dulce y apetecible que la eterna felicidad! Reclusas dentro de estas lóbregas estancias, lejos de aquella patria, por la cual con tanta ansia suspiramos, nos vemos privadas con acero dolor de la vista de aquel sumo Bien que es la alegría de los ángeles y bienaventurados. Aquí pasamos los días y los años, que nos parecen siglos, esperando que se conviertan en gozos nuestras penas, y esta tan deseada transformación todavía se difiere. Nuestros parientes y allegados que podrían acelerar nuestro rescate, son los que menos se interesan por nosotros. Pues ¿qué consuelo podemos aguardar en tan triste situación de unos padres, de unos hermanos, de unos que parecían amigos, y son ahora nuestros fieros enemigos?»

Las ànimes no diuhen res més; pero qui sab! potser diuhen massa y tot.

Aquell crit de «*abrid los ojos*» ¿volen dirme qui 'l resisteix? «Y qué me 'n diuhen del «último cuadrante?» Y de aquellas «lóbregas estancias»? No 'm creya jo que 'l Purgatori 's dividis ab varias salas, quartos y quartets com una casa del Ensanxe. Y aquella frase: «*Aquí pasamos los días y los años*.» Ja 'm figuro que haventhi días y anys al Purgatori, no hi faltará consum d' almanachs del Zaragozano.

**

Pero no es això encare lo més important de la fulla. Després del programa de las ceremonias hi ha una nota colocada entre dos filets que diu textualment:

«NOTA. Las personas que deseen se les aplique algun dia, ó simplemente contribuir con alguna limosna, podrán dirigirse en la sacristía de la misma».

Ja ho saben: si algun dia volen que 'ls hi apliquin, deixinse veure per la sagristia.

Per acabar vè un inventari de bisbes, tots ells difunts, que concedeixen indulgencias als que assisteixen als sermons, als que combregan (no ab rodas de moli) y sobre tot als que contribueixen ab alguna limosna als gastos del novenari.

Extranya comunicació entre 'ls morts y 'ls vius! Los vius esquitxant la mosca perque 'ls morts surtin del Purgatori, y 'ls morts concedint als vius unas indulgencies qu' ells tal vegada las necessitan més que ningú.

Francament, si 'l Pare Tapias, encarregat dels sermons, no desvaneix aquests misteris, per la mèva part me declaro en huelga de feligres de Sant Francisco, y renuncio gràciosament á totes las indulgencias que 'm puguen corresponde.

P. DEL O.

ENREDOS DE VEYNAT.

La escena al mitj del carré.

—¿Que no ho sab, senyora Llúcia?

—¿Qué vol dir?

—Ay filla, tot lo barri 'n vá ple! Es un escàndol. ¡A quin temps havém arribat! ¡Coneix á mossen Nofre, aquell capella que viu aquí al segon pis, sobre 'l fuster?

—Prou, aquell de la majordona guapa, que crech que es filla de Sarriá.

—Justa! Donchs miri.... ¡Sembla mentida! Fa una pila de días que la senyora Pepa, la vehina de sobre d' ell, vén com estenen á la part de darrera uns llansols que proban que al pis del capellá hi ha una criatura petita, de un mes ó aixís...

—Reina santíssima! ¡Aixó passa? Pero bè, ¿ja saben de cert que....

—Y es clar, santa cristiana, es clar! La majordona no 's veu ni en sombra; lo capellá si molt convè déu anar tot escorregut, perque fa dugas ó tres setmanas que ningú 'l pot veure, y hasta han llogat una criada molt mal caradota que no diu res á ningú, y que quan obra y tanca la porta del pis fa de manera que cap vehina puga ensumar res.

—Ja l' hi dich, senyora Quima, que com més aném menos valém... Ja t'ah roh 'l de casa.... Quan torni á passar, ja me 'n dirá alguna cosa: ara vaig á buscar la carn.

*

Dos minuts després.

—Pst, pst! ¡Senyora Pepa!

—Ay, senyora Quima; no me 'n adonava!

—¿Qué fa la criatureta del capellá?

—Ja pot bén riure! L' hi dich qu' es una cosa escandalosa. La pobre majordona no fa més que plorar. M' agradaría que vinguès á casa perque ho sentis tot... ¡Vol pujar en una esgarrapada!

La senyora Quima no 's fa pregat. Se fican totas du-

gas en una escaleta fosca y raquitica y pujan cinquanta ó xeixanta esglahons, aplicant, de passada, l' ull al company de la porta del pobre mossen Nofre.

Ja son dins del pis.

—¿Sent? Ara la criatura sumica; escolti 'ls passos: es ella, la senyora Marieta, que la passeja per la sala.

—Y no la veu surtit may al balcò ni a la eixida?

—May, no senyora. Fa prop d' un mes, desde que tenen la criatura, que á aquest pis tot va ab misteri. Un demati que jo encara era al llit, vaig sentir un gran trasbals. Al cap d' un parell d' horas sento que trucan. Naturalment, jo vaig anar á escoltar, y vaig veure que hi entravan una especie de senyora y un senyorot tot serio. Jo suposo qu' eran la llevadora y el metje: poch rato despès ja se sentia la criatura. La majordona ipobretal desde llavoras no ha tret peu ni cama. ¡Déu estar tota avergonyida! La minyona que han pres ho fa tot: va á comprar, va á la font y estén la robeta de la criatura; pero això si; no obra la boca á cap vehina: devagadas l' hi trobada per la escala, y no ha estat bona per dirme: «Déu te guart, bestia».

—Lo capellá l' hi déu haver manat que no 's fassa ab ningú.

—¡Es clar, dona! Perque no canti.

—Pues jo, si fos de vosté, ho voldria esbrinar tot.

—No 's pensi, que ja 'n tinch ganas, pero ¿com ho faig?

—¿Com? Baixa al pis y diu que tè de veure á la senyora Marieta per demanarli un favor; unas herbas, res, qualsevol cosa.

—Y si no vol sortir?

—Llavoras se veurà bén clara tota la farsa.

—Escolti, ¿vol fer una cosa? ¿Vol venirhi ab mi, vosté?

—A bodas me convida ¿quán?

—Miri, aquesta tarda, despès d' haver rentat los plats, vingui....

—Bueno, no faré falta. Ah, deixim fugir, que l' olla 's deu estar reventant de bullir.

—Estiguí boneta, senyora Quima.

A las dugas de la tarde. **

—¡Ah! Ja es aquí?

—Jo soch molt decidida, si senyora. Y aquí puja també la senyora Llúcia, que aquest demati l' hi contava 'l cas, y ara ha volgut pujar....

—Me 'n alegra. Entre totas tres los hi farém més frente. ¿Qué baixém?

—Quan vosté vulga.

—Donchs, alsa.

Baixan sigilosament com en un drama de conspiradors, y 's plantan devant de la porta.

—Casualitat! En aquell moment la criatura 's posa á plorar, xisclant com un badell.

Això las anima. La senyora Pepa tira del cordó y la campaneta interior sona.

Silenci sepulcral.

Se senten passos, una má alsa un baldó y sense que ningù pregunti qui hi ha, la porta s' obra, y un senyor d' uns quaranta anys se queda mirant á las tres donas.

—Dispensi, s' atreveix á dir la vehina de dalt, procurant donar intenció á la pregunta: ¿que no hi fora la senyora Marieta, la majordona de mossen Nofre?

—Aqui, respon ab veu aspre l' home del pis, no hay ninguna señora Marieta ni ningun cofre. Vayan ustedes al diablo.

Y tanca la porta més llest que un llampech.

Encara las tres donas no han tingut temps de referse, quan puja la minyona.

—Per amor de Déu! exclama la senyora Llúcia. Diguins qui hi viu en aquest pis.

—Qui? respon la criada. Un comandant de reemplàs que va comprá 'ls trastos á un capellá que hi vivia, qu' ara crech qu' es á Manila. Es un castellanot més rabiós y dolent que una pedregada, que acabará per matar á sustos á la séva proba senyora y á la nena.

Las tres donas, mirantse estupefactas:

—¡Quin xasco!

C. GUÀMA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Entre 'ls tormentos de l' infern que vá inventar l' immortal autor de la *Divina comedia*, no vá pensar sens dupte ab los que han de sufrir los empressaris d' ópera italiana, quan per culpa del tenor, ó de la tiple y algunas vegadas fias de la sastreria, no poden cumplir-se 'ls compromisos contrets ab lo públich y 'ls abonats. Malaltias, indisposicions ó rugalls que en últim extrem y per una carambola inexplicable afectan lo pobre empressari.

Això es lo que vá succehir en lo Liceo durant alguns dies de la present setmana teatral, entre altres lo disapte: s' havia de donar la *Aida* y ván haver de donar la *Vuelta*. Per últim la gran obra de 'n Verdi vá posar-se 'l dimars, y 'l públich y 'ls abonats, omplint lo teatro de gom á gom, ván perdonar las injurias y van treure 'l ventre de pena. Després de un gran dejuni no hi ha res al mon que vinga millor que un gran tech.

Hi havia sobre tot una curiositat irresistible per coneixre al barítono Maurel, que venia á Barcelona pre-cedit de una gran fama. Vá presentarse, y ablo trajo, ab la figura, ab los ademans, y ab una véu que sense ser molt poderosa, tè no obstant totes las delicadesas y tots los matisos del registre, á més de una escola correcta y una expressió cautivadora, se guanyá desde 'l primer moment la voluntat del públich. En l' acte segon vá ser aplaudit; pero en lo tercer, després del duo ab Aida, 'ls aplausos ván convertir-se en ovació. Es un gran cantant y un gran actor. Tè acilituts y posicions que esperan lo pinzell del artista ó al menos la cámara fotogràfica. Cultiva l' escola francesa, una mica exagerada; pero en lo drama líric aquesta mateixa exageració dona color y carácter al personatge.

Tant la Cepeda com la Pasqua ván elevarse fins á lo sublim. La primera féu gala de la séva véu poderosa y extensa y de un sentiment dramàtic admirable. La segona, sobre tot en lo darrer acte, á cada frasse arrancava entusiastas aplausos. Lo públich estigué lluytant sempre entre interròmpre la escoltarla. Las mans se unian instintivament, y las orellas protestaven.

Lo tenor Bresciani 'ns féu passar un mal rato. Tèniam por de un naufragi. Hi havia núvols tempestuosos, sobre tot en les alturas del teatre. En lo tercer acte fins ván caure algunes gotas, que ván mullar al pobre tenor; pero en l' acte següent vā brillar lo sol una miqueta y en Bresciani sigüè cridat á las taules. La culpa no es tota del tenor: en gran part la tenen los seus companys. ¿Qui es capás de igualarlos?

En Meroles molt bé: tant en timbre de véu, com en manera de cantar lo nostre país ha fet grans progresos. En Leoni passador.

L' heroe d' aquest conjunt es en Faccio. ¡Quina manera de dirigir l' orquesta! Los alicatats més fins de la Alhambra no son més primorosos que las delicadesas de l' orquesta, obeint la batuta del gran mestre. Més que admirable es sorprendent.

En lo Principal la companyia de 'n Catalina continua fent les delícies dels aficionats al art dramàtic. *El gran filón*, *La ley del mundo*, *Un novio á pedir de boca*, y *La levita* son las obras de la setmana, que han sigut interpretadas magistralment per la companyia que dirigeix l' eminent actor. Aquest, sempre discret, recorda encare 'ls bons temps de l' escena espanyola immortalizada per en Romea. Si volen veure naturalitat, bon gust, y una excellent direcció escènica, no deixin de freqüentar lo Principal.

A Romea dos estrenos: una pessa de 'n Riera y Bertran y un' altra de 'n Fontova.

La primera 's titula *«Si fà no fà»* y es l' apariaments de un viudo y una viuda, que al alsarse 'l telò no 't coneixen més que de vista, y que á pesar de estar molt decidits á no tornarse á casar, mudan de pensament un cop s' han coneugut y s' han parlat. Contribuixen á inclinarlos per las vías del matrimoni, dos criaturas, un nen y una nena, fills respectius del viudo y de la viuda, que ab tot y ser tant petits se coneixen de la Plassa Real. Quan lo viudo fà l' amor á la viuda 'l baylet s' avansa y diu: —«Papá, que també la coneixes de la Plassa Real?» Lo públich aplaudeix la gracia y crida al autor.—La pessa está escrita ab molta facilitat, conté abundancia de xistes y una versificació correcta y esmerada.

«La casa de 'n Garlanda» 's titula la comedietà de 'n Fontova, escrita pèl dia de son benefici y ab l' intent de presentar als nens de casa séva. Lo Sr. Fontova figura ser viudo y la canallata ajogassada y ruidosa no l' hi dona més que mal temps. La portera 's figura que ha de pescarlo, y la familia, per lluirse de una mandrastra tant antipática, determina fer bondat. No fan y 'l pare 's convens, y en llocch de casar-se ell, casa á la noya gran ab lo fill de un amich.

Apart de que l' obra está escrita ab soltura, vā cridar molt l' atenció lo fill petit del popular actor, que á pesar de no tenir més que uns cinquants anys vā tocar en lo violí dugas pessas de concert, ab un instant y ab unes facultats molt superiors á la séva edat, á la séva maneta y al seu brasset. Aquest nen es una joya y si ab los anys creixen á proporció las sèves facultats, no hi ha dupte que serà un gran violinista.

N. N. N.

LAMENTS D' UN DEPENDENT.

—Vostés no 'm coneixerán?
Soch de fora, soch solté,
tinch molt bon cor, cap dinè,
y desitjos de guanya'n.

—Vostés á primera vista,
per lo que vaig bén vestit,
interiorment s' haurán dit
qu' era un gran capitalista?

—Donchs vegín, es diferent:
per més que duga sombrero
no soch senyó, y què haig de serho!...
soch un pobre dependent.

—Vaig seguir aquesta carrera
creyent tenir grossos guanys
y 'l que guanyo es desenganyo
y uns apuros de primera.

—Y tot, perque se m' obliga

á semblá 'l que may he estat;
com si m' haguessen llogat
per adorná la botiga.

—¿Qué 'n faig d' anà tant bonich
y de semblá lo qu' un no es.
si arribo al últim del mes
cayent de pena y fatich.

—si 'ls diners, com avenants,
fugen tots del meu domini
com si fessin determini
de no volguerhi amistats.

—Quan 'he pagat perruquer,
planxadora, bugadera,
al sastre y la dispesera,
sombros y sabater:
arribó que no m' aguantó
de miseria..... al cap del mes
(y es un dirho entre vostés,
de deutes, ¡qué 'n adelanto!)
Y ho tinch ja tant de costum,
que 'l deure molt poch m' apura,
lo que sento es la figura
que fa un home sense llum.

—Y veig b' qu' aquest ofici,
si vaig continuant així,
m' obrirà molt bon camí,
per anarme'n al hospici.

—No 'n dumpt d' aquest final;
si, aquesta serà ma glòria,
si ningú no vā á la Boria
á parla ab mon principal
per contarli 'ls meus apuros,
mon terrible sufriment,
aquet gran anyorament
de no veure'm quatre duros!

—Si així ho fan, serà un dels actes
que 'm farà sortir del pàs.
(Si es senyora, 'n farà cás,
perque ab homes no hi vol tractes).
Y si ho logran, juro á fé,
n' estaré tant agrabat,
qu' en trobant un bon partit
desseguida 'm casaré.

A. CALLIS.

ESQUELLOTS.

Barcelona se sembla á una ciutat de fusters: tothom que té quatre quartos se dedica á fer banchs.

Tenim lo Banch de Barcelona, lo Banch de Catalunya, lo Banch Iberich, lo Banch financier, lo Banch de préstamos á la industria y al comerç y una pila més en projecte.

Què hi farém. Aquesta es la moda y hem de seguirla.

—Vol dir que això de fer tants banchs no ha de ser perjudicial?

—¿Qué vol que l' hi digui, Sr. Magí! Hi ha tanta gent que vol viure assentada, que per forsa s' han de fer banchs.

—Pero no podrian dedicar-se á fer sofás y canapés, que al menos estarian més cómodos?

—Deixi venir l' hora oportuna, y ja veurà com los mateixos que fan banchs faràn catres.

—Catre!

—Si senyor: catres pels ferits y descalabrats.

Ja 's torna á discutir si 'l carril de Tarragona y 'l de Fransa s' unirán per un pas á nivell ó b' per medi de túnel subterrani.

L' inginyer del Ajuntament ha trobat que podrà passar per túnel.

Així m' agrada. Enterrarlo.

Aquestas qüestions com més aviat s' enterraran, millor.

Ha mort á Tortosa lo canonje Noguera, qu' era un predicador que donava una pila de cullitas al any.

Fins á últims de 1879 se calcula que havia fet uns 6.000 sermons.

Per forsa havia de morir cor secat.

—¿Qui es capás de resistir aquest gasto de saliva?

L' *Epoca* de Madrid ha iniciat l' idea de obrir una suscripció nacional á benefici del poeta Zorrilla.

Zorrilla, lo popular autor del *Tenorio*, quan era jove vā fer com Esaú: 's vā vendre la primogenitura per un plat de llantans.

Lo *Tenorio* dona anualment al seu propietari una cantitat cent vegades superior al preu ab que vā ser comprat.

Nosaltres trobem molt oportuna l' idea de la suscripció, y hasta proposém que tots los que han vist lo *Tenorio* alguna vegada, contribuixen 'l a la suscripció ab una cantitat igual á lo que 'ls vā costar l' entrada.

Seria la manera d' enriquir al poeta, sense que ningú se 'n adonés.

Llegeixo en un telegramma:

«A Avignon han sigut disolts las societats del Sagrat cor de Sant Joseph y 'l Circul catòlic de treballadors per haverse averiguat que servian de casas de joch ahont s' estafava 'ls diners als menors d' edat».

Sempre havia cregut que certa classe de gent jugava ab les coses més sagradas.

Un periòdich local ha averiguat que l' home encarregat de la reixa de Montserrat, ahont se venen medallas, rosaris, crèus, cintas, etc., etc., era un llicenciat de les filas carlistas.

La mateixa procedència té l' encarregat de la taula d' ayguardent y anis que hi ha al costat de la font.

Son dos càrrechs molt apropiats als antecedents dels que 'ls disfrutan.

Així, per exemple, si mai s' han de tornar a alsar ells ja son a la muntanya.

A Roma s' han celebrat los primers consistoris per realitzar algunes canonisacions.

La fàbrica de Sants feya ja algun temps que no funcionava: pero are de una sola fornada 'n surtirán vuit ó deu.

¡Qué volen que 'ls digal! Sants fets pels homes, no m' inspiran prou confiança!

Fins que 'ls papers vingan directament del cel refredats per Sant Pere y legalisats per tres notaris, no seran sants de la mèva devoció.

A la Rambla, davant del carrer Nou, aquesta setmana 'l terreno estava empantanegat, ab motiu de ferse una vall, per intalar bocas de riego.

Un pagès s' ho estava mirant sense comprendre l' objecte de aquelles obres.

—Per qué fan aquest clot? preguntava.

—Jo l' hi diré, và respondre un mistaire, ahir passava un regidor, và perdre dos quartos y are 'ls buscan.

Ja tenia jo molt! El Correo Catalán assegurava dias endarrera que havia arribat l' hora de construir la fàtxada de la Catedral: que are anava de debò: que 's faria una cosa magnifica, etc., etc.; fins parlava de la catedral de Colonia.

Aquell entusiassme s' ha refredat. Ha vingut un altre diari contertuli del Cabildo, y are tenim que 'ls preliminars d'aquesta millora estan molt atrassats, que no hi ha projecte, y sobre tot que no hi ha quartos

Aquest es lo punt delicat de la qüestió: la falta de diners.

Pero vostés y tots los habitants del bisbat de Barcelona preguntaran:

—Y aquella pesseta que ja fá una pila de sigles vè recaudant per cada casament lo passamaner del carrer de la Corribia?

—Miran que se n' ha casat de gent!

—Miran que se n' han pagat de pessetas!

Jo com a casat demano comptes, de la manera més formal y solemne, ab lo bén entés que si no se 'm donan, en nom meu, del pare, del avi, del besavi, del tresavi y dels demés antepassats, reclamo 'ls diners y 'ls interessos.

No hi ha més: que 'm tòrnin la pèla que no vull més comedia

Divendres passat los pelegrins de Jerusalém ván celebrar una missa à Betlèm en agrahiment de haver esapat del temporal del golfo de Lyon.

Lo dia de la missa s' vā escaure ab la festa de San Carlos.

San Carlos Burru-meu, patró del Tercer. Així, ab un tret van matar dos corps.

De Piera ván sortir uns quants joves cap a Montserrat.

Trobantse a la piazza varen prendre's la llibertat de ballar al só de un pandero, per lo que foren arrestats y 'ls prengueren l' instrument.

Cada terra fá sa guerra.

Los baillarins de Piera havian de saber una cosa: que a Montserrat està excluit lo culto de Sant Pascual Bailon.

L' ofici de rellotger se presta a meditacions filosòficas y socials. Veus' aquí las que ha fet un amich meu del ofici:

L' home es un rellotje que té corda per uns setanta anys. N' hi ha que no n' tenen tanta; pero això depen de la fàbrica y de las mans que 'l manejan.

Alguns adelantan fins a perdre's de vista; altres atrassan qu' es una llàstima. Devegadas es necessari tocarlos lo registre.

Un rellotje de fàbrica conejuda se pot garantir per un any: l' home mes segur ab prou feynas se pot garantir per un dia.

La minutera del home es la cara: en ella, si la miréu bé, hi veureu sempre l' hora.

L' home honrat té la màquina al cor; l' home de talent al cap; lo fart al ventrell; l' avaro à la butxaca; l' tonto no té màquina, es un rellotje de sol.

La dona es un rellotje de luxo, que sol tenir despetrador. Devegadas gasta música; pero sol tocar sempre la mateixa sonata.

Una pregunta del temps.

—Per qué duhen manguito las senyoras?

—Per guardar-se del fred, diuhen alguns, sense reparar en que 'l mateix fred fá per elles que pels homes y no obstant los homes no gastan manguito.

—No saben per qué las senyoras duhen manguito?

—Per amagar las ungas.

QUENTOS.

Son las tres de la matinada. Pels carrer de casa reyna una quietut solemne, no turbada ni per la véu del sereno.

Jo hi fet ja lo primer son.

Vaig a comensar a fe 'l segon, y sento trucar tres pichs a l' escaleta de casa.

—Qui serà? penso y salto del llit, obro 'l balcó, trech lo cap y tremolant de fred pregunto:

—Qui hi ha?

Una véu desde l' carrer me respon:

—Voldria fè 'l favor de tirarme un full de paper de fumar?

Un jove magre y guapet se casa ab una dona d' edat, llesta y molt grasa; pero també molt rica.

Cada dia l' ha de treure a passeig, y un company del jove, admirat de aquest casament tant desigual, pregunta:

—Pero ¿qué ha fet en Joaquim?

—Res, noy, respon un altre, que sense esperar a Nadal, cada dia tréu la grossa.

Una senyora casada parla ab una amiga sèva de un jove que no la deixa a sol ni a sombra.

—Ay Senyor! L' Enrich tot lo dia 'm vè al detrás com un gosset. Jo no sé pas lo qu' espera.

Resposta de l' amiga:

—¿Qué vo'ls qu' esperi? Lo qu' esperan tots los gossets: algun terrosset de sucre.

Un aragonés dels que venen a treballar a Barcelona pren mal a les obres del carril de Vilanova y 'l duhen al Hospital.

Acostumat a les fatigas y a menjar malament, ab la vida sedentaria del Hospital arriba a engraxars'hi.

—Sembla que 't proba aquesta vida, l' hi diu un company que ha anat a visitarlo.

—No me 'n parlis, respon, que no me 'n mouria mai més. No més té un inconvenient l' Hospital: si no hi baguès mai alts, ni 'l rey estaria millor que nosaltres.

Un metje que apena ha acabat la carrera, fá l' amor a una senyoreta, y l' hi diu, per donarli una prova de la sèva estimació:

—May diria qué voldria?

—Què?

—Que agafés los tifus.

—Y are?

—Així podria donarli una prova del mèus desvelos.

En un cel-obert.

La criada del segon pis se baralla ab lo del primer. De xafarderas y brutas no se 'n deixa.

La mestressa del pis segon se coloca darrera de la sèva criada, y l' hi diu ab véu baixa:

—Digali xata.

—Pero cóm tinch de dirli si no n' es? respon la criada que per cert tenia 'l nas molt xich.

—Tonta, digali perque ella no t' ho diga a tú.

Un taberner obra un establiment, davant per davant de un cementiri.

Crida a un pintor y l' hi diu:

—Voldria un rétol que fés cop, una cosa que cridès verdaderament l' atenció, en fi, vosté mateix.

Lo pintor no era tonto, y prenenç peu de que la taberna era veïna del cementiri, hi va posar:

—Aquí s' hi está millor que al establiment del davant.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—Ay total quin compromís!

—Que té alguna novetat?

—Que tinch a dintre del pis una rata comun gat.

—Per xó no s' té d' espantar.

—Es que 'm fá molta primera.
—Sab com la podrà agafar?
Ab una tres-dos-tercera.

Q. ROIG.

II.

Lo tot que 'm féu hu Padros
de que un bagul l' hi comprès,
vaig ferho al carrer del tres;
mes are m surt ab qu' es dos
y no 'l vol per tants diners.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

En Total y en Tot m' han dit
si vull anar esta nit
al Teatro Principal,
ahont fan l' òpera Total.

AGUILERA.

MUDANSA.

—Hont viu are, D. Ramon,
que 'l vindrà a veure algun dia?
—Carrer de la Argenteria,
número tot tot tot segon.

J. ROMA.

CONVERSA.

—Ay, Peret, quina notícia!
—Qué hi ha, Sr. Pere Joan?
—Ton oncle m' ha dit que vingas.
—Bueno, home, ¿qué hi ha?
—S' ha mort...
—¿Qué s' ha mort?
—Entre tots dos ho havem dit.

PELUT Y PELAT.

ROMBO.

Primera ratlla horizontal y vertical: instrument de pesador; 2.ª final de totes las oracions: 3.ª nom de dona; 4.ª uns fruyts; 5.ª joguina de nena: 6.ª una carta.

RATA D' ESCRITORI.

TRENCA-CLOSCAS.

Sadurni, Domingo, Ignaci, Otelo, Manel, Roman, Ubaldo.

Posar los noms en columna de manera que la primera lletra donga 'l nom de un poble de Catalunya.

JUTJE DE PAE.

GEROGLÍFICH.

L I X L
I I I I I
E C
L O
G U
1 8 8 1
D A

FART Y DROPO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Ca-pi-tá.
2. IDEM 2.—Mar-sá.
3. MUDANSA.—Sila.—Vila.—Fila.—Tila.—Pila.
4. TRIANGUL.—P O D E R
O R O S
D O T
E S
R
5. CONVERSA.—Cerè.
6. TRENCA-CAPS.—Castell-tallat.
7. COMBINACIÓ NUMERICA.—6 7 2
1 5 9
8 3 4
8. GEROGLÍFICH.—De lo petit vè lo gran.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xarandas, epigramas, endevinalles y fins guisats per las cuineras.

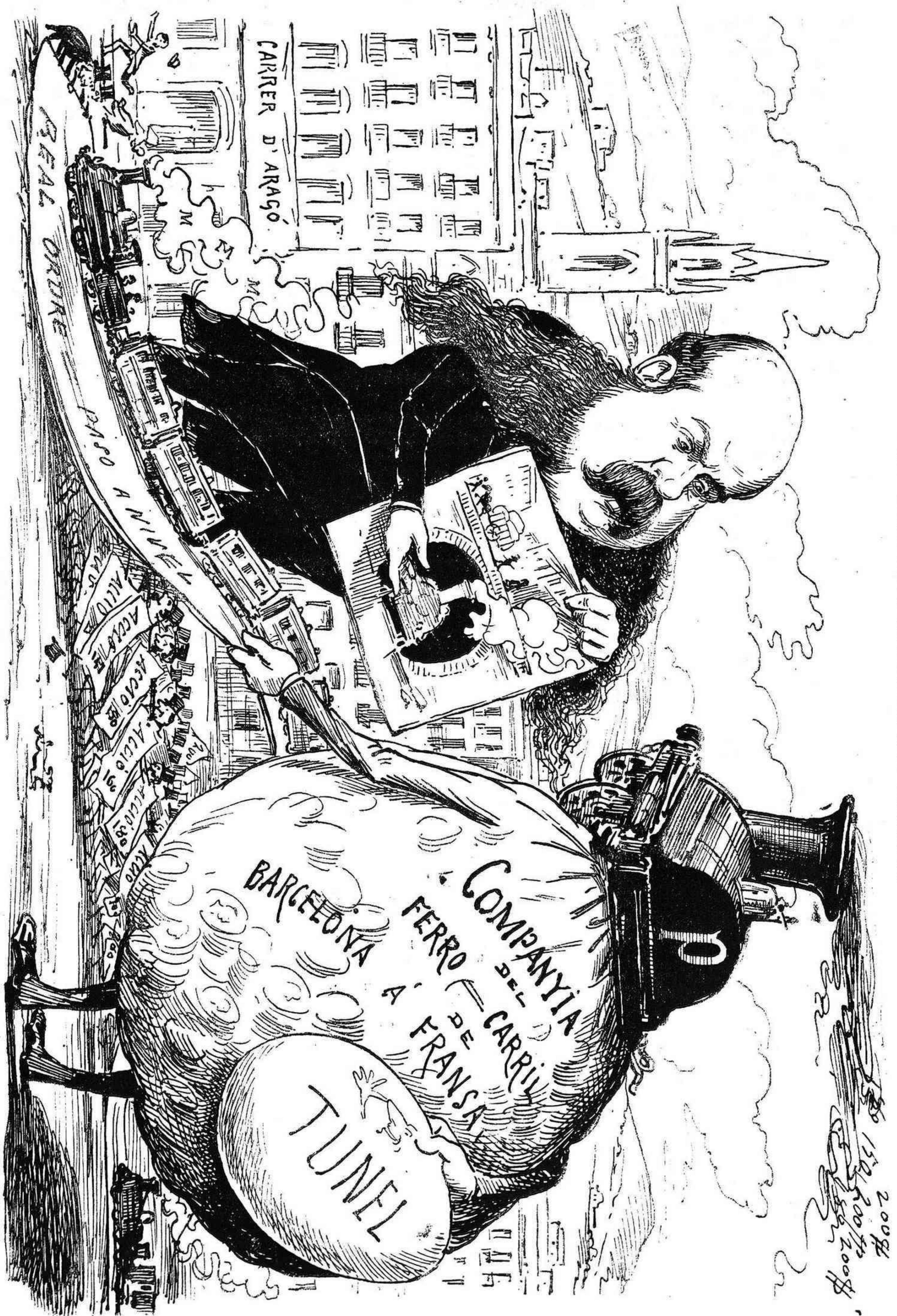
Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas.

Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formes distintas y elegants, tamanyos de totes classes y preus baratissims, desde 2 rals fins a 18. Tot això ho trobaràs en la llibreria de 'n Lopez, Rambla, del mitj, 20. Vajin a veure's i se convenceran que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. ALS CORRESPONSALS s' otorgau grans rebaixas

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

LO PAS PEL CARRER DE ARAGO.

Miri que l'empressa 's mou;
Miri que 'ns armara un cisco....
Vaji alerta, D. Francisco
Miri que l'hi amagan l'ou.